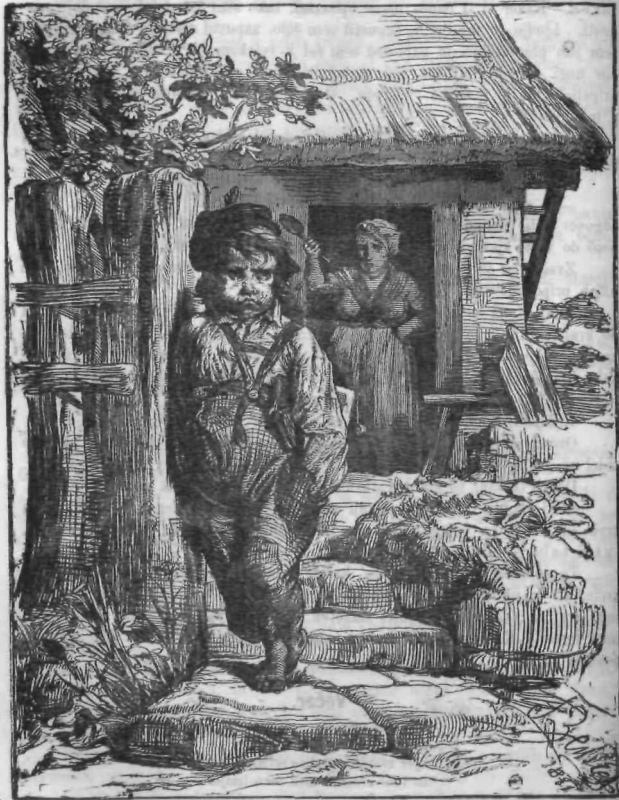

Pametna mati.

Frigolinčev Marcek ni bil ravno da bi rekel hudoben deček, nego bil je nekoliko prevroče krvi, in to je bilo krivo, da je včasih malo preveč raz-

grajal. Dobra mati ga so pri vsakej priložnosti opominjali in svarili, ali Marcek je le prehitro pozabil materina opominjevanja.

Tak je bil Markec tudi v šoli, ne rečem hudoben, nego vendar tolikokrat nemiren, da so ga morali gospod učitelj večkrat opominjevati in necega dne še celó materi na dom sporočiti, da z Markcem niso zadovoljni, ker jih ne uboga in je nemiren v šoli.

Dobro mater je to zeló bolelo, ker so imeli Markca jako radi ter so želeli, da bi bil Markec, ako tudi ne najboljši, vendar med najboljšimi učenci. Zatorej ga so na to učiteljevo poročilo nekoliko ostreje poprijeli, in kakor so mi pripovedovali, tudi ostro kaznovali. Mati ga namreč niso več pustili k bogatej teti, kjer je Markec videl toliko lepih podob, kjer se je smel igrati s tetinim Jarnejčkom, in je tudi od bogate tete večkrat prinesel kako lepo igračo domóv.

Markec obljubi materi, da jih ne bo nikoli več razžalil, in mati mu odpusté. Ko je drugoga jutra Markec odhajal v šolo in materi roko poljubil, rečejo mu mati: „Ljubi Markec! Slušaj v šoli gosp. učitelja, ter jih ubogaj na vsako besedo, kadar ti kaj ukažejo. Stori vse, kar ti rekó, da ne slišim nikoli več kake pritožbe o tebi. Potlej ti bodem tudi jaz vedno dobra mati, in Bog te bo imel rad.“

Precej nekaj časa je bil Markec mož beseda. V šoli je bil dober, priden in miren kakor jagnje. Učitelj so ga zopet imeli radi in mati so bili zeló veseli poboljšanega otroka.

Ali za nekaj časa je Markcu zopet kri v glavi zavrela. Markec je bil nemiren kakor živo srebro, ter ni maral za nobeno učiteljevo besedo. In zdaj je bil še mnogo nemirnejši, nego óni dan, ko so ga bili gosp. učitelj materi zatožili in so ga materi morali kaznovati.

Necega dne se je bil Markec tako izpozabil, da so ga morali gosp. učitelj v kazen za jedno uro dalje v šoli pridržati. To so tudi njegovej materi obznanili, in sicer takó, da ni Markec o tem nič vedel.

Zdaj se začne Markec milo jokati in učitelja lepo prositi, da mu samo za zdaj še prizanesó, ker se od sih dob hoče resnično poboljšati. Prosi tudi, da bi mu že zavoljo tega odpustili, ker se bodo njegova dobra mati preveč žalostili. Bilo je tudi videti, da je Markcu v resnici žal njegovega pregreška; ali gosp. učitelj so bili modra glava in kar so rekli, pri tem je tudi ostalo. Markec se joka in joka ter premišljuje, kako bodo mati žalostni, ko izvedó, da je zaprt v šoli.

Šola mine. Otroci se veselo razidó vsak na svoj dom, a Markcu ne pomaga nič, mora ostati v šoli.

Zdaj se ga polastí strah pred materjo in Markec natihoma pobegne iz šole ter odide domóv, da bi njegova mati ne bili preveč žalostni. Mislil si je: Jutri prosim gosp. učitelja za odpuščenje ter obljubim, da bodem vedno dober in pokoren, in vse se mi dobro izteče.

Ali temu ni bilo tako, kakor si je Markec mislil.

Mati so ravno pripravljali kosilo, ko pride Markec domóv in se misli tihoma splaziti v hišo. A komaj ga mati ugledajo pri vratih, takó skočijo z žlico, kakor so jo držali v roki, pred njega ter ga zapodé nazaj v šolo. Ko se Markec čez jedno uro potem domóv povrne, pade pred mater na koleni in jih s solzami v očéh prosi, naj mu odpusté, ker jih nikoli več ne bode razžalil.

In materina ostrost je bila dober pripomoček. Markec se je res poboljšal. Bil je odslej najboljši in najmirnejši učenec v šoli. Zdaj že nosi pod pazduho celo brème knjig, kajti naj vam povem, da Markec hodi že v latinske šole, in ravno koncem pretečenega šolskega leta je bil prvi med odlikovanimi dijaki III. razreda.

Blagor otroku, kateri ima dobro in pametno mater!

G. Šimončič.

Kaj bi otroci radi imeli?

Martin Seljak je bil pameten in pošten človek. Najmilejši šo mu bili časi, kadar je počivajoč od težkega dela sedel v senci košate lipe in otrokom kaj koristnega in lepega pripovedoval.

Necega dne so bili otroci okoli njega in on jim pripoveduje, kako različne so človeške želje; pripoveduje jim: kako nekateri hrepené po časti in slavi, drugi po bogastvu; kako si nekateri prizadevajo, da bi služili le Bogu, drugi zopet samo ljudem i. t. d. Naposled jih vpraša: „Kaj bi vi najrajše imeli otroci?“

Martinek, najstarejši sin, reče: „Moje največje veselje bi bilo, ako bi imel prav veliko lepih knjig, iz katerih bi se pridno učil ter tako postajal vedno učenejši in modrejši.

„Ti ne misliš naopako,“ rečejo oče, „ta tvoja želja je jako lepa; ali kaj ti koristi velika učenost, ako nimaš dobrega srcá? Ako bi imel učenost vsega sveta in bi govoril z angeljskimi jeziki, ljubezni do Boga bi pa ne imel, to bi ne bil nič drugega, nega zvoneči baker ali kaka druga kovina.“

Anička, dvanajstletna deklica, reče: „Ako bi si jaz smela po svojej volji kaj izbrati, meni bi bilo najljubše, da bi imela mnogo lepe obleke, narejene po najnovejšem okusu in kroji.“

„Lepa obleka, ljuba Anička,“ rečejo modri oče, „lepo godí našim očem ter večkrat tudi omami nespametnega človeka. Najlepša obleka je obleka nedolžnosti; v tej dragoceni obleki se odsevajo čete angeljev v nebesih, kateri pred obličjem vsemogočnega Boga klečé in mu „sveto“ pojó.“

A devetletni Jožek si je mislil, da ni nič boljšega na svetu, nego vsaki dan kaj dobrega jesti.

„To, kar ti misliš,“ rečejo oče „mislijo si mnogi; nu kaj nam koristijo udi najboljše jedi, ako jih grení nemirna vest. Mnogo bolj srečen je ubogi drvar pri suhem kruhu, nego marsikateri bogatin za bogato mizo, ako mu manjka najslastnejša zabéla — mir srcá in duše.“

Zdaj pride vrsta na Radovančka, najmlajšega sina, kateri je izvršil komaj šesto leto.

„Kaj bi ti, Radovanček, imel najrajše?“ vprašajo ga oče.

Sramožljivo prime Radovanček očeta za roko in reče tiho, da se je komaj slišalo: „Mene nič toliko ne veseli, kakor to, kadar me vi, ljubi oče, od srca radi imate.“

Na te besede se očetu oči zablistajo od veselja, poljubijo sina v čelo, in mu rekó: „Ljubo moje dete; ostani vedno tako nedolžno in dobro, in nikoli ne izgubiš moje ljubezni, niti ljubezni našega Odrešenika, ki pravi: „Pustite malim k meni priti, ker njih je nebeško kraljestvo!“

Materi, ki so zraven sedeli in vse to slišali, zaigrajo solzé v očéh od veselja ter rekó: „O da bi vsi ljudje hrepeneli po ljubezni nebeškega očeta takó, kakor to nedolžno dete hrepení po ljubezni svojega očeta!“